

Budapest

József-körut 29. sz.

# A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel . . . . . 12 korona.  
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: benedekfalvi Dr. Luby Gyula máv. titkár és ügyész.

Igazgatók: Kubik Béla orsz. képviselő, Fábán Lajos mérnök, szigeti Bartha Andor m. k. kereskedelemügyi titkár, Horváth István mozdonyfőszereplő, Vécsey Frigyes máv. altiszt, Sándor Márkus máv. főkalauz.

## Az egyesület tagjait megillető kedvezmények kivonata.

Az alapszabályokban meghatározott feltételek mellett az egyesületi tagok a következő kedvezményekben részesülnek:

1. Minden tag 60 éves koráig 4000 korona erejéig van baleset ellen biztosítva, még pedig:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona erejéig,

b) baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeg erejéig.

2. A második évtől kezdve a tag nevének vagy kedvezményezettjének fokozatosan 2000 koronáig emelkedő halálbiztosítási segély fizetetik ki. Maga a tag, nevének elhalálása esetén, fokozatosan 500 koronáig emelkedő segélyben részesül.

3. 15 évi tagság után a tag 1000 koronáig terjedhető előleget kap még életében, mely a halálbiztosítási segélybe annak idején betudatik.

4. Minden tag a belépéstől kezdve úgy peres, mint perenkívüli ügyekben az egyesület ügyészsege által díjtalanul képviseltetik.

5. Az egyesület »Kitartás« című hetilapja minden tagnak már a belépéstől kezdve díjtalanul megküldetik.

Mindeme kedvezmények fejében az ezentúl belépő új tagok, ha belépésük alkalmával 30-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 3 koronát, ha belépésük alkalmával 38-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 3 korona 40 fillért, és ha 44-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 4 koronát fizetnek tagsági díj címén.

Beiratási díj egyszer s mindenkorra 2 korona.

Aki 44 éves elmúlt, az tagnak többé fel nem vétetik.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.



## EGYESÜLETI ÜGYEK.

### Közgyűlésünk.

Egyesületünk ez évi márczius hó 31-én tartotta meg III. évi rendes közgyűlését Budapesten, a »József főherceg«-szálló földszinti dísztermében. A közgyűlés méltóan csatlakozott az eddig megtartott hasonló gyűlésekhez és mindenképen komoly, higgadt és tárgyilagos lefolyású volt.

Itt adjuk röviden vázolván annak egész lefolyását:

*Dr. Luby Gyula* elnök a közgyűlést megnyitván, szívélyes szavakkal üdvözli a tekintélyes számban megjelent egyesületi képviselőket és tagokat. A jegyzőkönyv vezetésére Temesváry Alajos szerkesztőt, annak hitelesítésére pedig Ellbogen Ferencz és Puhm János választmányi tagokat kéri fel.

Felhívja a titkárt, hogy az igazgatóság jelentését az elmúlt évi működésről olvassa fel a közgyűlésnek.

*Huber Ferencz* titkár egész terjedelmében felolvassa az igazgatóság jelentését, amint az lapunknak folyó évi 13-ik számában már közölve lett.

A közgyűlés egyhangulag és helyeslőleg tudomásul veszi az igazgatóság évi jelentését, mire

*Putnoky István*, a felügyelő-bizottság elnöke olvassa el a felügyelő-bizottság jelentését mult évi működéséről (Szintén közölve lett a 13. lapszámban.)

A közgyűlés a felügyelő-bizottság jelentését szintén egyhangulag és általános helyeslés között veszi tudomásul s úgy az igazgatóságnak, mint a felügyelő-bizottságnak a felmentést egyhangulag megadja.

*Dr. Luby Gyula* elnök jelenti, hogy két igazgatósági tag — Ilkey László és dr. Bankos Károly — évközben az egyesület tagjai sorából kilépvén, megszűntek az igazgatóság tagjai is lenni. Jelenti továbbá, hogy az egyesületi választmány tagjainak létszáma a szerzett tapasztalatok szerint még mindig kevesnek bizonyult, mert akárhányszor megtörtént, hogy a választmányi ülések a tagok akadályoztatása folytán határozatképesek nem voltak és így el is maradtak. Jelenti végül, hogy a fizető és igényjogosult tagok számának nagyobb arányához képest az egyesületi képviselők mennyiségének százötvenről háromszázra leendő felemelését látja az igazgatóság szükségességnek.

Mindezekhez képest indítványozza a közgyűlésnek, hogy az igazgatóságba *szigeti Barthos Andort*, a m. kir. kereskedelmi miniszterium titkárát, valamint *Sándor Márkust*, a választmánynak eddigi érdeemes elnökét válassza meg a közgyűlés.

A közgyűlés közfelkiáltással, élénk eljenzés között teszi magáévá elnök indítványát és választja meg egyhangulag a két új igazgatósági tagot.

*Elnök* indítványozza továbbá, hogy a felügyelő-bizottságba, a választmányi tagok sorába és az egyesületi képviselők közé a közgyűlés megválassza az új tagokat. A szavazatszedő-bizottságba Temesváry szerkesztő elnöklete alatt Ellbogen és Beller tagtársakat jelöli ki.

*Ellbogen Ferencz* választmányi alelnök indítványozza, hogy miután a szavazó-lapok mindenkinek attak, a jelöléseket illetőleg mindenki tisztában

van a helyzettel, a névszerint való szavazatgyűjtés pedig — véleménye szerint — nem változtatna ugyan ezeken a jelöléseken: a közgyűlés egyhangulag, közfelkiáltással fogadja el a szavazó-lapon kitüntetett jelöléseket.

Közgyűlés helyeslően veszi tudomásul az indítványt és egyhangulag, közfelkiáltással választja meg a következőket:

#### *A felügyelő-bizottságba.*

Rendes tagokul: Putnoky István, Gombás Károly, Horváth Antal.

Póttagokul: Hüttner Károly, Hegyi Imre, Simon József.

#### *Az egyesületi választmányba:*

Bajnok Béla, Beck György, Brutofszky István, Beller János, Bene János, Buzek Géza, Csekő Gyula, Deák Rencsisovszky J., De Rivó József, Deutsch Jakab, Dobos Elek, Décei Ferencz, Ehrlich József, Ellbogen Ferencz, Ertl Károly, Farkas Gyula, Glós Károly, Grohsz György, Holubek Lambert, Hokkes János, Halbauer Béla, Holub Ignác, Horváth János, Kaczér Árpád Ferencz, Kubányi József, Krokuska József, Kreis József, Kadiéra Nándor, Löffler Rezső, Léránt Imre, Lányi Gusztáv, Lochinger János, Markovits Bálint, nedeczei Nedeczky Ottó, Ormossy János, Poppik Árpád Ferencz, Polgár Sándor, Puha József, Puhm János, Pekurár Simon, Pétermann Keresztély, Rudassy Elemér, Radó Ignác, Radó Gyula, Reinhold Rezső, Somody Imre, Sümegi Bertalan, Schmiedt Lajos, Schlesinger Benő, Sternthal József, Szabó Antal, Szathmáry Károly, Sziklay László, Torzsás György, Tóth Sándor, Vizvári Antal, Vukmanits Károly, Vécsey Vilmos, Vogyeráczy József, Zatykó Ádám.

#### *Az egyesületi képviselők sorába:*

Ács Gyula, Bene János, Bartók Béla, Buzek Géza, Bajnok Béla, Barina István, Brutofszky István, Beller János, Beck György, Blazsek István, Berzényi Nándor, Balázs Márton, Béczy Vince, Bauer Ferencz, dr. Bródy Lajos, Csikesz Géza, Császtvay János, Csekő Gyula, Cseh Sándor, Csermák Hugó, Csordás János, Cornidesz Károly, Csiszár János, Cservenicz Pál, Csáky István, Dietz Antal, Dedinszky János, Dézsy Imre, Domokos András, Deák R. József, Doór Ferencz, De Rivó József, Daxner József, Deling Henrik, Dobos Elek, Deutsch Jakab, Dudás György, Décei Ferencz, Dániel Sándor, Ellbogen Ferencz, Ehrlich József, Ertl Károly, Ehrenfeld József, Egyházy János, Farkas Gyula, Fényes Dávid, Frejsusz Gyula, Für Vilmos, Farkas József, Fírondits István, Fábán Lipót Lajos, Fábriusz Samu, Glós Károly, Gáspár Vilmos, Grunzky Ede, Gavlik Kálmán, Goldstein Zsigmond, Gajdusek János, Grohsz György, Guttmann Ignác, Gottrich Márton, Gínovszky Lajos, Gallasz Sándor, Galba Mátyás, Gróf Géza, Gombás Károly, Gönczy Károly, Gyuricza Antal, Gregorcsek Oszkár, Gáll Nándor, Huber Ferencz, Holubek Lambert, Halbauer Béla, Halmi Sándor, Hokkes János, Holub Ignác, Horváth János,

Hüttner Károly, Horváth István, Hegyi Imre, Hauszmann Arthur, Hegyi Endre, Horváth Antal, Jankovics Pál, Jurkovich Barnabás, Juhász Ferencz, Iván György, Kubányi József, Krajcsik Adolf, Kaczér A. Ferencz, Kovács Gyula, Kubinyi József, Kertész Albert, Kerekes András, Krokuska József, Kreisz József, Kadiéra Nándor, Kemény Pál, Kürmes Károly, Kaczér Dénes, Kalászy Géza, Kakuszy Antal, Kondor Gyula, Kolos Hermann, Könyves Kálmán, Kóházy Lajos, Kosztin László, Kocsis János, Kell István, Korányi Mátyás, Kubik Béla, Kuhn János, Lochinger János, Lányi Gusztáv, Léránt Imre, Löffler Rezső, Lancsa János, Lovass János, Lőcsey György, László János, Lipkay Géza, Littomericzky János, László Ferencz, Liska Sámuel, Lőrinczy Sándor, Lászlófi László, idb Muck Károly, ifj. Muck Károly, Marschall Antal, Máté Kertész Mihály, Magyar Dénes, Magyar Mihály, Markovits Bálint, Markuszek József, Mátis Gáspár, Madarász B. László, Moldoványi Ferencz, Margetsch Tivadar, Milesz Mihály, Mirtics Antal, Mattyasovszky Gyula, Masznyik Lajos, Makovits Károly, Malatinszky Ferencz, nedeczei Nedeczky Ottó, Nagy Tódor, Nyári Sándor, Németh Simon, Nagy Sámuel, Nemes Gyula, Németh Béla, Némethy József, Nemes István, Németh József, Ormi Miksa, Ormay Gyula, Okos Sándor, Orday Péter, Ormosy János, Ostaič Vazul, Polgár Sándor, Papp István, Puha László, Puha József, Poppik Á. Ferencz, Puhm János, Ponikló Alfréd, Podrabszky Jenő, Papp Dénes, Pekurár Simon, Pittner Béla, Platzer Jenő, Pocsay Gábor, Péter Mihály, Perényi János, Pichler Antal, Permay Ignác, Putnok István, Proksch Jakab, Pojmann Vincze, Petykó András, Petüs Bálint, Poppik János, Pázmándi István, Pinvitzky János, Papp Sándor, Petró János, Plavec Gyula, Patay Vincze, Radó Gyula, Radó Ignác, Rudassy Elemér, Reinhold Rezső, Rechnitzer Antal, Razsanek Gyula, Raič István, Rékási István, Rosenheim István, Sándor Márkus, Somody Imre, Solyom Lajos, Seres Henrik, Sümegi Bertalan, Seres Pál, Simon József, Suhajda Gyula, Sidó Vincze, Simon Ede Dániel, Sváb Kálmán, Sulyok Imre, Simovits József, Sarnetzky Vilmos, Spitzer Sámuel, Simkovits Ferencz, Soltész József, Sándorfi Pál, Schwarcz Gábor, Schmiedt Lajos, Schwendner Béla, Schmiermund Ernő, Schreiner András, Schwarcz Salamon, Schiller Miksa, Schlemmer Károly, Schönfeld Sámuel, Schulze Pál, Schmirmund Kornél, Schlesinger Benő, Schober Viktor, Schweitzer Antal, Schmidzsár János, Sternthal József, Strobl Károly, Steckhart Ferencz, Sturm Henrik, Slitniczky Samu, Stern Lipót, Szilassy György, Szathmáry Károly, Sziklay László, Szabó Antal, Szombathelyi Iván, Szél Lajos, Szövényi Ferencz, Sztáncs Sándor, Szepessy József, Szabó János, Szalka Mihály, Szelkó János, Szabó Miklós, Szikorszki József, Szentiváni Miklós, Szántó Zsigmond, Szűts Gábor, Székely Nándor, Szilágyi Lajos, Szatmáry József, Szabó Antal, Szél Máté, Sztanó Pál, Szalay Gábor, Szatmári György, Tóth Sándor, Till Károly, Torzsás György, Tamási Viktor, Trébits Bernát, Tankó István, Temesi Reiter Ferencz, Tormássy Ferencz, Tar Albert, Tucsnyák János, Taubner Jakab, Treszka János, Temesváry Alajos, Temesváry Gusztáv, Tóth Károly, Tóth József, Tóth Mihály, Tolmáts István, Tolnay Győző, Tóth Ernő, Ujváry Péter, Vogyeráczy József, Vécsey Vilmos, Vécsey Frigyes, Vizvári Antal, Vukmanits Károly, Varga Kristóf, Virbán János, Vadnai Lajos, Végh János, Weisz Ferencz, Wiesner

Adolf, Zsigó György, Wozáry Béla, Wilde József, Zatykó Ádám, Zsigmond Ferencz, Zimonyi György.

*Szigeti Barthos Andor* igazgatósági tag köszönettel fogadja el megválasztását és a beléje helyezett bizalmat. Előlegként fogadja azt a jövőre való tekintettel, amelyben még igen sok feladatnak megoldása vár az egyesületre. Maga is azon meggyőződésben van, hogy ez az egyesület csak úgy fog felvirágozhatni országszerte, csak úgy fogja a maga nagy emberbaráti céljait minden irányban és igazán megvalósíthatni, ha tagjainak létszáma minél nagyobb leend. Szükségesnek látja, hogy ez az egyesület, annak működése országszerte ismerttetessenek, és hogy a tagok szerzése dolgában erélyesebb, agitatórius eljárás honosíttassék meg. Ami erejétől telni fog, azt ebben az irányban mind el is követi, hogy az egyesületnek felvirágoztatását, boldogulását a maga részéről is előmozdítsa. (Általános, élénk helyeslés és éljenzés.)

*Sándor Márkus* igazgatósági tag szintén megköszöni a beléje helyezett bizalmat. Hogy az egyesület belső életében erre a polczra feljutott, csupán a tagtársak bizalmának köszönheti, amely bizalomnak ő mindig, minden egyes állásában teljes erejéből megfelelni igyekezett és most fokozott mértékben fog megfelelni. Bővebben méltatja ezután az igazgatóságnak eddigi működését s az elismerés meleg szavaival adózik a vezetőségnek az elért sikerekért, főként amit az a segélyezés terén eddig teljesített. Vázolja a közgyűlés előtt, mi tette szükségessé az eddigi alapszabályok egyes határozmányainak módosítását. Bőven és alaposan kifejti, hogy miután itt csakis közös vagyonról, közös előnyökről és közös hátrányokról lehet szó, miután az egyesület egész élete és működése kölcsönösségen alapszik: az érdekek kielégítése is csak kölcsönös megegyezés, kölcsönös engedmények árán jöhet létre. Ha az egylet a tagok vállairól levesz terhet, méltányos, hogy a tagok viszont az egyesülettel szemben járjanak így el. Annál is inkább, mert itt nincsenek részvényesek, nincsenek tőkepénzesek, akik a maguk zsebére dolgoznának; az igazgatóság pedig teljesen díjtalanul dolgozik és igyekszik az érdekeket összeegyeztetni. Ami van, az jó mindnyájunknak közös tulajdona. A tagok határozzák meg, hogy kire bizzák a közös vagyon kezelését. A megbízottak tehát nemcsak a köz érdekeit képviselték, amikor az új viszonyok alakulásaival számoltak, de a saját maguk érdekeit is és ezen kettős felelősség tudatában fokozott óvatossággal, fokozott gondnal mérlegelték, mi válik az egyesületnek, a tagoknak hasznára és mi válik azoknak kárára. Nyugodt lelkiismerettel mondhatja, hogy soha semmi elhirtelenkedve, soha semmi a tagok érdekei ellen elkövetve nem lett. Szükségesnek látja a maga részéről is, hogy az egyesület tagjai szaporíttassanak, mert így ismét könnyen elérhető lesz, hogy a régi kedvezmények a tagsági díjak leszállítása daczára mihamarább vissza fognak állíttatni. Kéri a tagtársakat, hogy mindenki csak legalább még *egy* új tagot szerezzen az egyesületnek és akkor ez az állapot könnyen meg lesz valósítható. Kéri a közgyűlést, hogy az alapszabályok tervezett módosítását elfogulatlan szemmel nézzék, amelyhez a vezetőség-nél senkinek semmiféle egyéni érdeke nem fűződik. (Élénk éljenzés.)

*Putnok István*, az ujonnan megválasztott fel-

ügyelő-bizottság elnöke a maga és tagtársai nevében köszöni a megválasztatását.

*Dr. Luby Gyula* elnök elrendeli a módosított alapszabálytervezetnek egész terjedelmében való felolvasását.

*Huber Ferencz* titkár felolvassa az új alapszabálytervezetet. (Lapunk más helyén olvasható.)

*Dr. Luby Gyula* elnök megnyitja az új alapszabálytervezet feletti vitát, amelyben résztvesznek:

*Sándor Márkus* igazg. tag elfogadásra ajánlja a módosításokat, melyek hosszas és beható tanulmányok eredményei s a viszonyok alakulása folytán lettek szükségszerűekké. Igen szép szavakkal ecseteli azt a viszonyt, amely az egyesület, annak vezetősége és minden egyes tagja között fennáll és személyes tapasztalatai és meggyőződése révén kijelenti, hogy a vezetőség nem járhatott el másként, mint ahogyan eljár. Ha a tagok nem bízának meg azokban, akikre érdekeik gondozását ruházták, nem bíznak meg önmagukban sem, mert hiszen akkor rosszul választották meg a bizalmuk letéteményeseit. Kölcsönös bizalmatlanság mellett pedig kölcsönösen segélyező egyesület fenn nem állhat. A bizalom magával hozza, hogy senki ne lásson mást a vezetőség szándékában, mint abban tényleg foglaltatik: a tagoknak, az egyesületnek javára irányuló törekvést.

*Horváth István* igazgatósági tag maga is megütöközött azon, amikor a halálozási segélyeknek kitolásáról értesült. Szándékában volt, hogy javaslatot tesz, miszerint ne egyszerre a tizedik tagsági évig, hanem például a hetedikig menjenek csak ezzel a kitolással. De amikor megkapta a szükséges adatokat és felvilágosításokat az egylet vezetőségénél, meggyőződött róla, hogy a kitolás úgy helyes és úgy szükséges, ahogyan az igazgatóság tervezi és azóta nemcsak megnyugodott, de ajánlja az új alapszabályt elfogadásra a közgyűlésnek is.

*Dedák Ferencz* egyesületi tag úgy véli, hogy az új alapszabály káros hatással lesz az egyesületre nézve, mert most kevesebbet ígér, mint azelőtt.

*Huber* titkár felvilágosítja, hogy itt nem kevesebb ígéretéről van szó, hanem arról, hogy az ígért kedvezmények olyan arányban osztassanak szét az évek hosszú sorozatára, amely arányban a tagok rövidebb vagy hosszabb ideig tartó tagdíjfizetés révén azokra igényt szereztek. Ehhez képest nemcsak hogy a tagok nem szenvednek rövidebbé, de a kisebb tagsági díjakkal és a halálozási előleggel még ők jutottak előnyösebb helyzetbe.

*Zsibó György* közelebbi felvilágosítást kér azok kedvezményeinek dolgában, akik bírói ítélet folytán börtönre ítéltetnek; szintugy a női halálozási segélyek kifizetésének korlátozása iránt is.

*Elnök, titkár* és *Sándor* igazg. tag felvilágosításai után, hogy t. i. csakis az aljas, megbecstelelt büntettekért elítéltek vesztik el kedvezményeiket és hogy a női halálozási segély korlátozásával az egyesület vezetősége csak a családi tüzhelynek, a törvényes feleségnek és gyermekeknek jogait akarta nagyobb oltalomban részesíteni,

*Zsibó* a vonatkozó pontokat megnyugvással veszi tudomásul.

*Ellbogen Ferencz* választmányi alelnök szintén hosszasabban és alaposan indokolja, hogy miért fogadta el a választmány az alapszabályok módosításait, amelyek közül eleinte főként az nem tet-

szett nekik, hogy a halálozási segélyek tulságosan eltolattak. Maga is igen alaposan végigszámította az egészet és ekkor arra a meggyőződésre jutott, hogy a módosítás helyénvaló és indokolt. Kifejti még, hogy miért kellett a betegsegélyeket eltörölni és elfogadásra ajánlja az új alapszabálytervezetet. (Helyeslés, de részben ellentmondások.)

*Sándor Márkus* igazg. tag azok megnyugtatása végett, akiknek úgy látszik még mindig aggályaik vannak a halálozási segélyek eltolása miatt, újból behatóan foglalkozik ezzel a kérdéssel. Ha valami, úgy ez a pont volt az, amit a választmány ismételtén, a legnagyobb gondossággal és alaposan megghányt-vetett. Csak, miután kétségtelenül meggyőződött arról, hogy itt az egyesület további fennállásának kockáztatása forog szóban, ment belé a változtatásba; méltányolva azt is, hogy akkor, amikor az egyesület a maga részéről nyújt mindenkinek kézzelfogható könnyebbségeket, hogy akkor a tagoktól méltán meg lehet követelni, miszerint olyan könnyebbséget engedjenek ők is az egyesületnek, amely könnyebbség csak igen keveseknek az érdekeit érinti. Jobb, ha a közgyűlés már most kimondja, hogy inkább kevesebb jusson az egyeseknek, de ez azután biztos is legyen minden egyesre nézve, semmint hogy négy-öt évig még fizessük tiz-husz embernek a nagy segélyösszegeket és azután oszlassuk fel az egyesületet, mert a többinek már nem jutna majd semmi. Lelkiismeretes vezetőség az ilyen kockázatra, az ilyen félrevezetésre nem vállalkozhatik, hanem addig igyekszik segíteni a dolgon, addig iparkodik elejét venni a bajnak, amíg azon segíteni lehet; ez a segítség pedig nem történhetik kölcsönös engedmények nélkül, amely engedmények ép úgy szükségesek a közös vagyon, az egylet érdeke szempontjából, mint minden egyes tag érdekének szempontjából. Magának az egyesület vezetőségének ebből semmi haszna nincs, mert az egész igazgatóság, felügyelő-bizottság, választmány ingyen dolgozik és fog dolgozni. Nekik tehát ép úgy érdekükben van, hogy az alapszabály csak úgy módosíttassék, ahogyan azt az ő tagsági érdekeik is megkívánják. Senki közülök nem akarhat mást, mint amit a többi tagok is kell, hogy akarjanak; mert hiszen nekik sem forognak más érdekeik kockán, mint csupán a tagsági érdekeik. Bűn volna pedig, ha a tapasztaltak után, a mai állapotok mellett, többet ígérnének a tagoknak, mint amennyit az egylet adni képes. Ezért a lelkiismeretességért, ezért az őszinteségért nem gáncs, de elismerés illeti az egyesület vezetőségét. Azután meg ne hagyják figyelmen kívül a régi tagok, hogy a halálozási segély kitolásánál reájuk nézve a tiz esztendő nem tiz esztendő többé, hanem csak hét, legfeljebb nyolcz esztendő, mert hiszen belépésük óta két-három év már eltelt. A régi tagok tulnyomóan nagy része, lehet mondani mindannyia pedig abban a korban van még, ahol az átlagos elhalálozási szám a legközelebbi hét-nyolcz esztendőn belül elenyészően csekély. Még egyszer felhívja a tagok figyelmét arra, miszerint az új alapszabály úgy van megállapítva, hogy a mostani tagok mind egyike biztosan számíthat az ezer koronára, ha tiz évi tagságán belül elhal és a kétezer koronára, ha tiz évi tagságán túl fog elhalálozni — még ha az egyesület egyetlen egy taggal sem szaporodnék többé. Újból ajánlja elfogadásra az új alapszabályokat.

*Randl János* a százalék-levonások dolgában kér felvilágosítást, mire

*Elnök és titkártól* megnyugtató felvilágosítást nyer.

*Dr. Bródy Lajos* egyesületi ügyész elismeréssel adózik *dr. Luby Gyula* elnök és *Huber Ferencz* titkár működésének; válaszolja, mily lelkiismeretes eljárással lett az új alapszabály tervezete megállapítva. Indítványozza, hogy a tizenöt évi tagság után adandó 1000 korona ne neveztessek segélynek, de jutaléknak. Nem járul hozzá ahhoz, mert nézete szerint a törvény sem engedi meg, hogy a halálzási segély ne legyen biróilag letiltható.

*Elnök és Temesváry* szerkesztő felvilágosításai után *dr. Bródy* az indítványát visszavonja.

*Dr. Luby Gyula* elnök válaszolja az egyesületnek eddigi működését, mely daczára annak, hogy rövid két esztendei fennállás után több mint negyvenhat-ezer korona segélyt osztott ki tagjai és azok hátramaradottjai között, mégis huszonhétézer koronát meghaladó tartalékalapot tudott összegyűjteni. Behatóan válaszolja, hogy a kereseti és ipari viszonyoknak még soha nem tapasztalt hanyatlása és pangása folytán miért nem gyarapodhatott a »Kitartás« egyesület is úgy, ahogyan azt a biztató kezdet után méltán elvárni lehetett volna. Okadatolja, hogy a tagsági kötelezettségeket egyrészt, a tagsági kedvezményeket másrészt, miért kellett már most alapos revízió alá vonni és megváltoztatásukra gondolni. Az nem fér össze a vezetőség tisztességes gondolkozásával, miszerint hitesse vagy ámitsa a tagokat csak azért, hogy néhány esztendeig még úgy, ahogy, kihuzzák kelletlenség nélkül a tengődést és azután bukni hagyják az egyletet. Szépíteni, meddő ígéretek tenni nem akar, tehát a tiszta igazsággal állott a közgyűlés elé. Nagyon sajnálná, ha a látszólagos némi halasztás miatt a tagok az egyesület további működését tennék kockára. Ő épen ellenkezőleg, még biztosabb, még jobb alapokra óhajtott tenni az egyesület szervezetét, hogy annak fennállását minden időkre biztosítsa. Inkább kevesebbet ígér, mint többet. De ez a kevés azután

annyi legyen, hogy azt mindenki, kivétel nélkül és feltétlenül megkaphassa. Ha a közgyűlés meg akar maradni a mostani alapszabály mellett, még néhány évig azok családjainak, akik közben elhalnak, majd csak fizetjük meg a nagy segélyösszegeket. De ahogyan ezek a kevesen ki lettek mind elégitve, a többi kétezernek vagy többnek már nem maradna semmi. Nem azért akarja a vezetőség kitolni a segélyeket, hogy a tagok rovására az egylet tartalékalapját szükségtelenül gyarapítsa; hanem egyedül és kizárólag azért, hogy az egyesületnek fennállását igen hosszú időkre biztosítsa. Ő maga mindig a legnagyobb takarékoságot tartotta szem előtt, s ezt óhajta érvényesíteni az egylet életében is. Ezzel — talán már néhány év múlva — el fogjuk érni azt, hogy a kedvezményeket megint felemelhetjük. Minél feljebb, annál jobb. Bizonyos benne, hogy akkor ez ellen senkinek sem lesz kifogása; mert ami jó jön, az ugyis mind csak a tagoké. Ha tehát majd szívesen fogadják a kedvezmények kiterjesztését, ne lássák sötét színben azok némi megszorítását; ne magyarazzák félre annak szándékát, amikor látják, hogy e csekély megszorítást mennyire kárpótolja már most is az egylet más oldalon adott kedvezményekkel. Aki hű tagja, aki barátja a »Kitartás«-nak, az nem kívánhatja, hogy ez az áldásos egyesület megszűnjék; hanem az inkább azon lesz, hogy az új, a már most véglegesen megszilárdult alapon minél nagyobb virágzásnak vitesék eleje. Ajánlja az új alapszabályt elfogadásra. (Általános élénk helyeslés.)

*Szabó Antal* választmányi tag, amely kelletlenül fogadta kezdetben a halálzási segélyek kitolásának hírét, annyira megnyugodott később, amikor meggyőződött arról, hogy ez az intézkedés igazán, valójában szükséges az egylet további fennállása érdekében. Már pedig ez a fő, hogy az egylet megmaradjon és ezért most szívesen járul hozzá az új alapszabályhoz. Jelenti, hogy amely tagtársakkal ő ezt az ügyet azóta megbeszélte, mind belenyugodtak a segély eltolásába. (Éljenzés.)

*Kovács Gyula* úgy véli, hogy egy bizonyos

## Segélyezések kimutatása.

### Halálzási segélyek.

Lapunk 13. számában kimutatott segélyösszeg ... .. 24.450 korona

### Balesetsegélyek.

Lapunk 13. számában kimutatott segélyösszeg ... .. 16.386 korona 66 fillér

### Betegsegélyek.

Lapunk 13. számában kimutatott segélyösszeg ... .. 6785 korona

### Ujabb segély :

4214. Mezei József molnár, Gácsfalva ... .. 30 korona

halálózási előleget már korábban is lehet talán adni, és nem csak tizenöt év után.

Többek felvilágosítása után megállapították, hogy ez kivihetetlen volna.

Szólásra többen nem jelentkezők, *Elnök* felveti a kérdést, hogy a közgyűlés a nyert magyarázatok és felvilágosítások után elfogadja-e hát a módosított alapszabálytervezetet?

*A közgyűlés az új alapszabályokat egyhangulag elfogadja.* (Élénk éljenzés.)

*Elnök* ezt határozatilag kimondja.

Az indítványok tárgyalásánál *Ellbogen Ferencz* kimondatni kéri, hogy a tüdővészésekre és más betegségekben sinylődőkre való tekintettel, amennyiben a felvételnél orvosi vizsgálat nincs, mindig egy egyesületi tag bizonyossága kérendő ki, aki ismeri a felvételre jelentkezőt és megmondhatja róla, szenved-e valamely nyavalyában vagy sem. (Elfogadtatik.) Azután indítványozza, hogy a tagok között egy *munkás nyugbér-alap* szerveztessék. A részletekre nézve majd a választmányban fogja nézeteit kifejezni. (Helyeslés.)

*Löffler Rezső* bizalmat szavaz az egyesületnek és a vezetőségnek. (Eljenzés.)

*Huber* titkár felkéri a jelenlévőket, hogy a szavazással még ne tartsák feladatukat befejezettnek, hanem a hallottakat igyekezzenek minél kiterjedtebb mérvben azon tagtársak tudomására is juttatni, akik a közgyűlésen nem vettek részt. Hogy így sehol, semmi kétség ne maradjon fenn aziránt, hogy egy a vezetőség, mint a közgyűlés is a maga legjobb meggyőződése szerint, lelkiismeretesen döntött ebben a kiválóan fontos kérdésben; amely kérdés forduló-pontot jelent az egyesület életében. (Helyeslés.)

*Sándor M.* az egyesület kebelében létesítendő *nyugdíjsegély-alap* iránt tesz indítványt és kéri a közgyűlést, hogy ez a kérdés az *Ellbogen* tagtárs indítványával egyetemben tárgyalassék a választmány által, s a választmány utasítsassék, miszerint a jövő közgyűlésig ebben a dologban határozott javaslatot tegyen.

Elfogadtatik.

*Kaczér Á Ferencz* nemcsak az új alapszabályokhoz járul szívesen hozzá, hanem a tagok nevében bizalmat szavaz annak a vezetőségnek és annak a választmánynak, amelyik ilyen őszintén, önzetlenül és lelkiismeretesen gondolja a tagok és az egyesület érdekeit. Nemhogy kételkedésnek nincsen helye, hanem csak fokozottabb bizalommal néz az egyesület további működése elé.

A közgyűlés élénk helyeslés mellett jegyzőkönyvileg köszönetet és bizalmat szavaz az egyesület vezetőségének és a választmánynak.

*Temesváry* szerkesztő még rövidesen tájékoztatja a jelenlévőket a tervezett vasuti árvaház ügyének jelenlegi mibenlétéről, mire

*Elnök* a közgyűlést berekeszti.

**Választmányi ülés.** Választmányi tagjainkat felkérjük, hogy *folyó hó 6-án, vasárnap reggel 8 órakor* az egyesület helyiségeiben minél nagyobb számban összegyűlni szíveskedjenek, amennyiben a választmány eddigi elnökének, *Sándor Márkus* tagtársnak az egyesület igazgatóságába történt beválasztása új

*választmányi elnöknek a megválasztását* teszi szükségessé.

Ezen választmányi ülésnek egyedüli tárgya tehát az új elnök megválasztása leendő.

**Az új alapszabályok.** Miheztartás és szíves tudomásvétel végett közöljük tagtársainkkal, hogy a közgyűlés által elfogadott új alapszabályok jóváhagyás végett a m. kir. belügyminiszteriumhoz fognak felterjesztetni s az igazgatóság határozatához képest csak ott történt megerősítésük után fognak kinyomatni és az összes tagtársakkal közöltetni.

## VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

### A hét krónikája.

Elmult a nagyhét. Letűnt a bánat.

Örvend az ember hit vigaszának . . .

Sietve tódul feltámadásra —

A nagy parádét hogy bizton lássa.

Imára szája nem igen fordul,  
De lelke vigad tengernyi bortul.

S míg szól a banda, az jár eszébe:  
Lesz-e jó sonka holnap ebédre?

Vagy — mert úgy illik — fujja a nótát:  
*Zengi Urunknak feltámadását.*

Ir, beszél, versel róla mindenki —  
De hinni, Uram . . . nem hiszi senki.

\*

Közgyűlésünk lefolyt, simán és nyugodtan,  
S mi tagadás benne, meglátszott legottan:  
Komoly embereknek komoly szó használ csak.  
Ahol ez hiányzik, ott a dolog már vak.

Találkoztunk — haj, haj — új alapszabályljal,  
Amelyet hallgattunk némi borzadályljal.  
Ámde okos szó ha jó talajra esik:  
Nem olyan az ördög, amilyennek festik.

A kis pirulácskát, mit le kellett nyelnünk,  
Sok egyéb jó mellett alig érzi nyelvünk.  
Azt is mind belátjuk, hogy ami orvosság,  
Az nem lehet édes, ha csak nem hamisság.

Vigan evezünk volt a sok ezres parton,  
S gyöngye evezőkkel . . . Hát én csak azt tartom,  
Hogy amíg lutriban haupptreffert nem húzok:  
Jobb lesz ma egy csirke, mint holnap két tuzok.

\*

Három hónap elmult . . . Letelt a terminus,  
Amikor jövendőt jósolt itt a rigmus.  
Új évszak kezdődvén, nézzünk el vizitbe  
A Százestendőshöz; de mindjárt izibe.

Kérjük őt meg szépen, mondana jövendőt:  
Egyesületünknek minél több esztendő,  
Minden egyes tagnak valami nagy treffert,  
S a vezetőségnek mentül több ingyen-pert.

— Halló, halló! Bács! . . . Itt vagyunk, itt megint.  
Kendhez azért jöttünk, vallana egy kis szint . . .  
»A jövődö iránt? Jól van no, te hékás;  
Tudom, hogy ki küldött! Ugy-e a »Kitartás«?

Nyisd ki jól a füled és halld, amit mondok,  
Nehogy összefirkálj azután bolondot  
A lapod népének és engem tégy csuffá,  
Öket pedig esmeg egytől-egyig lúvá.

*Április*, az jön most . . . Régi bolond hónap.  
Nem hisz neki senki s még az öreg, jó nap,  
Az is dühös rája; mert kifigurázza  
S a sugárkévéit hideg gyötri, rázza.

Oly szeszélyes léssen — mondhatom — az idén,  
Mint egy szűz leányzó, korra nézve ki vén,  
Kinek csókja hideg, ölelése dermeszt,  
De ki, ha megfogott, többé el nem ereszt.

Kos jegyéből lépend bika-jegybe a nap.  
Lesz majd barackklekvar, ha a fagy nem harap.  
És ha parapléval futkosol az utcán,  
Ne feledd: hogy késő, köpeny eső után.

*Május* . . . Ihaj-csuhaj! Zengedez a nóta;  
Erdőn-mezőn vigad, furulyáz a flóta.  
Minden cserebogár tánczra kerekedik,  
Minden szemétdombon kakas verekedik.

Nyílnak a virágok. Zöldelnek az erdők . . .  
Szekérszámra rágnak tollszárat a költők.  
A természet buja, minden . . . rosszra késztet . . .  
Házbérrel a gazda szépen feljebb léptet.

Ha van szőlőhegyed, vagy gyümölcsöskerted,  
Ne feledd tisztelni három fagyos szentet.  
Tyukszemed ha nagyon, avagy fagyos ujjad —  
Szűk csizmát ne viselj s kerüld a rossz utat.

E hónap jegyében ott vagynak az ikrek . . .  
Hogy ez mit jelenthet, okos asszonyt bizd meg  
Az eltrafálással . . . No még egy okulás:  
Vajjal jó a retek, persze, ha nem pudvás.

*Junius* . . . Szép hónap, csak meg is becsüljed,  
S kellemes estéit korcsmán ne csücsüljed.  
Figyelemmel nézzed szentek szereplését,  
Mert majd úgy kaszálod a magad vetését.

Szent Medárdus könnye mindig esőt jelent;  
Negyvennapos esőt, és jól teszi e szent,  
Hogy ha a sok áldást, mi fakad ilyenkor,  
Megtartja magának — vigaszul, hogy nincs por.

Ha Szent János előtt megszólal a kakuk,  
(És ha ugy akarja Kohn Mór, a Habakuk)  
Olcsó lesz a buza. Ellenkezőképen —  
Végrehajtó lesz a vendéged ez évben.

Hogyha Péter és Pál nem fenik a kaszát,  
Annak lesz ez jele, hogy a tiszta buzát  
Megette az Orbán, avagy más valaki.  
A foszlós kalács majd — máléból telik ki.

Rák léssen a jegye junius havának.  
Akik az államnál peticionálnak,  
Fizetés dolgában jutnak javuláshoz:  
Rák módjára való előhaladáshoz.

És most uczezu, arrébb! Többet nem beszélek!  
Eljöhetsz majd ismét — ha ugyan még élek —  
Juliusban hozzám . . . S jól vigyázz bőrödre,  
Nehogy szavam lássam rossz versekbe szedve!

*Krumply Kristóf s. k.*

**Fogolylyá tett villámcsapás.** Dr. Ztaps ismert electrotechnikus, mint egy pár lap egész komolyan írja, oly készüléket talált fel, mely a villámáramot egy nem vezető anyagokkal bélelt ládába vezeti, melynek fedele azonnal önmagától becsukódik, míg a vasszalag két vége zárt árammá egyesül. Ugy hogy a megfogott villám a szekrényben folyvást lármát csinál, mivel a nem vezető falra nem ugorhat át. Ztaps egyszer egyetlen erős viharos napon négy villámot fogott már s ami nevezetesebb (ezt is egész komolyan mondják), az egyik foglyot kellő óvatosság mellett szabadon bocsátotta, amidőn oly villámlás s mennydörgés támadt, hogy az erős légrázkódást zuhogó eső követte. Ki tudja, nincs-e már feltalálva az a sokat keresett titok, hogyan kell esőt csinálni.

**A leghosszabb táviróhuzal** egyenes összeköttetésben a Western Union Telegraph Company tulajdona San-Francisko és a cambridgei csillagvizsgáló torony között s hossza 11.520 kilométer. Csillagászati óra alkalmazása által konstatálták, hogy a táviró-áram e nagy távolság megtételére rendszeren 0.80, néha azonban csak 0.65 másodpercet vesz igénybe.

**Hogyan fizetnek adót Afrikában.** Boldog állam Uganda, a sötét Afrikában, melynek fekete alattvalói az adót a folyó évre már teljesen befizették. Az ugandai miniszterelnök, mert más adóközeget ott nem ismernek, adó czimén körülbelül 1,500,000 millió koronát vett be, de nem készpénzben, mert Uganda lakói többnyire természetben fizetnek. Ilyen módon a kormány »palotájában« adó czimén beszállítottak öt elefántot, egy zebrát, husz csimpanzt, számos disznót, antilopot, kigyót, majmot, darut, sündisznót, stb. Ami kor vége volt az adófizetésnek, a kormány háza nem annyira palotához mint inkább Noé bárkájához hasonlított.

**Az ártatlan professzor.** A csikágói egyetem jeles tanára Crook doktor és ő a legártatlanabb férfit a ártatlanok között. A multkor így nyilatkozott: A tudós pálya áldozatokat kíván, föláldozását emberi gyöngeségeinknek. Ami engem illet, soha én még káromló szót ajkamon ki nem ejtettem, soha részegítő italt nem izletem, soha nem dohányoztam és soha nőnek csókot nem adtam! . . . Megjegyzendő, hogy a doktor ur elmult harminczhét esztendő és nagyon szemrevaló legény. Amióta ártatlan ajkáról az idézett nyilatkozat elreppent, — nem győzik őt férjül kérni az amerikai kisasszonyok.

**Törvény az agglegények ellen.** Érdekes törvényjavaslatot terjesztettek nemrég Pennsilvánia állam törvényhozó testülete elé. A javaslat szerint huszonegytől negyven éves korig minden férfi akadály nélkül megházasodhatik, de a ki negyven éves korán túl akar házasodni, annak 100 dollárt kell fizetnie a házassági engedelemért. Az így befizetett összegből három szegényházat tartana fenn az állam, melyekben ingyen ellátásban részesülnének az olyan negyven éven felüli szegény nők, akiknek kérőjük nem akadt.

## SZÉPIRODALMI RÉSZ.

## Poste restante. (Folyt.)

(Amerikai regény.)

— Irta: John Nobody. —

A postamestert épen otthon találtuk s rögtön ki is kérdeztük. Zavarba jött, mintha valami mulasztáson kaptak volna rajta. Talán azt gondolta, hogy egyikünk a levél czimzettje.

A levél késői elküldését oda magyarázta, hogy az előbbi rongált levélszekrény és a fal közé csuszott néhány más levéllel együtt, amit csak akkor vett észre, mikor a szekrényt egy ujjal pótolták. A levél hozójára csak homályosan emlékszik; azt tudja, hogy este jött, meglehetősen mogorva volt és élesen fürkésző tekintetet vetett reá.

— No ebből ugyan nem sokat tudunk meg — szóltam.

— Semmit; csak abban bizonyosodtunk meg, hogy ezt a levelet a gondviselés juttatta ép az én kezeim közé, aki érdekelve voltam a dologban, még pedig két éven keresztül.

Blankvillebe este érkeztünk és nagyon ügyeltünk, hogy az állomáson fel ne ismerjen senki.

Ugy tíz óra tájban már ott barangoltunk Argyll ur háza körül. Az ablakokból még világosság látszott. A kertajtón keresztül az árnyas fasorba siettünk, ahol a kérdéses tölgy állott.

Amíg Burton egy közeli bokorba rejtőzve örködött, azalatt én a fára másztam. Még a régi időből tudtam, hogy a főágtól elváló második ágánál van egy mélyedés, melyben egykor madarak fészkeltek, és ahonnét gyakran kiszedtem a tojásokat.

Alighogy belemélyesztettem kezemet, valami hideg tárgyat értem. Egy pillanatra megborzadtam, de azután utána nyulva, kihuztam a keresett tört

Épen leakartam szállni, midőn a veranda ajtaja megnyílt. Mary és James léptek ki rajta.

— Ne tegyünk egy kis sétát — kérde James?

— Én bemegek — felelé Mary hidegen — mert Eleonora le akar feküdni.

— Mary te kegyetlen vagy irányomban. Nem-e ígérted, hogy ezen a héten határozott választ fogok kapni? Ne hagyj tovább ebben a bizonytalanságban! Mond meg már egyszer, hogy megkérhetlek-e atyádtól?

— Én még nagyon is fiatal vagyok a házasságra, mint unokatestvérek pedig sokkal közelebb állunk egymáshoz, semhogy számot adhatnék magamnak valódi érzelmeimről. Ne tégy ellenvetéseket. Nem tudok azzal a gondolattal megbarátkozni, hogy két unokatestvér összeházasodjék.

— Tehát csalódtam benned — vágott közbe James hevesen — már pedig régóta úgy tekintetek, mint jegyesemet. Azt nem hittem volna, hogy ily komoly dologban is kacérkodol.

— Igazságtalan vagy.

— Jól tudom, hogy mire gondolsz most, midőn engem visszautasítasz. A te szíved még mindig azon az emberen csüng, aki behizelegte magát házatokba, hogy azután eláruljon. Jól tudod, kit gondolok. Mindig védted őt és mindnyájunkat igazságtalansággal vádoltál.

— Ha meg is nyerte szívemet — válaszolt

Mary büszke önérzettel — nem joggalanul és önző eszközökkel nyerte meg. És bár tudná mennyire szeretem, mert azt senki előtt nem titkoltam. Nem is fogom titkolni.

— Kérlek hallgass, mert megőrjitesz! Ne feledd el, hogy hová viheti az embert a kétségbeesés!

Midőn James e szavakat kiejtette, eszembe jutott azon tartozása, melyet Bagleynek fizetnie kellett, ha Argyll leányát nőül veszi. Valószínű, hogy Eleonoránál hiába volt az erőltetés, az nem akart hozzá menni. Most tehát Mary körül forgolódik, hogy vagyonát megszerezhesse.

A további beszéd suttogássá lett, úgy hogy nem érthettem belőle semmit. Nemsokára azután a szobába mentek. Én lekusztam a fáról. Burton hozzám lépett.

— Megtalálta a fegyvert?

— Meg.

— Tehát mégis jól sejtettem.

— Most pedig siessünk, hogy még az éjjeli vonattal hazaérhessünk.

— Jó is lesz ha sietünk, mert itt semmi keresni valónk nincs már.

Midőn a városba értünk, azonnal Burton lakására hajtottunk. Ott azután átadtam neki a tört.

— Hisz ez egy sebészeti eszköz — felelt Burton meglepetve.

— Valóban az.

— Látja Redfield ur, hogy ez a kés nem közönséges minőségű s egyszersmind igazolja rég táplált gyanumat, hogy a döfést egy a boncztanban jártas kéz tette.

Ezzel felnyitotta titkos szekrénye ajtaját s a fiókból egy pengedarabkát vett elő, mely a meggyilkolt Henry sebében volt, a letört darab egészen odaillett a tör hegyéhez.

— Most tehát az eszközt megtaláltuk, de vajjon a tettést is meg fogjuk-e lelteni? Reményelem, hogy igen, mert most már valaki ellen határozott gyanum van. Erre vonatkozólag pedig Sullivan Leesy tehet vallomást.

— Nem értem önt.

— Majd meg fog érteni. De most ideje már, hogy lepihenjünk. Bátorság, barátom, nem kell elcsüggednie! Még három havi időnk van addig, míg James Maryt ígéretének beváltására kényszerítheti, ezen idő alatt sok minden történhetik. Biztosítom, hogy most már nem hagyok fel a kutatással.

Másnap felkerestük Leesyt, aki engemet nem titkolt kedvetlenséggel fogadott, mert engemet tartott szenvedései okozójának, míg ellenben Burtont barátságosan üdvözölte.

Burton megemlítette neki, hogy két-három óra el kell utaznia, de azért ne aggódjon, mert gondoskodik róla, hogy ne maradjon segedelem nélkül.

Burton ugyanis már hosszabb idő óta segélyezte a szegény leányt, akin a tüdővész nagyon is erőt vett, miáltal keresete nagyon megcsappant, nem bírván többé előbb kifejtett szorgalommal dolgozni.

— Ezer köszönet jóságáért — szölt a könyező leány.

— Mielőtt azonban elmennék — kezdé újra

Burton — némi felvilágosítást szeretnék öntől. Legyen szives velem közölni, mit tud a kis Norah atyjáról?

— Miért kérdi ezt tőlem? — válaszolt a leány ijedten. — Talán csak nincs itt a közelben?

— És ha itt volna, nem áll érdekeben, hogy a kis leány atya védelme alá kerüljön?

— Nem; a magyarázatot is megadom miért. Azt tudom, hogy nemsokára meg kell halnom, de mielőtt a gyermeket atyjához engedném, inkább az árvaházba adom. Szivesebben látom az utcán hajléktalanul, kenyér nélkül.

— De hát miért?

— Mert az egy elvetemült gazember volt mindig és most is az, ha él.

— Már pedig él — felelte Burton — még pedig Kaliforniában, s miután én San-Franciscoba megyek, visszafelé az aranybányákat is meglátogatom és részvétét gyermeke iránt felkelhetem, annál inkább, mert bizonyosan szerzett azóta már valamit.

Leesy hevesen rázta fejét és visszautasító mozdulatot tett.

— Ha úgy is volna — veté közbe — tőle való pénz nem hozna áldást leányára. Ennek az embernek nyomában átok jár.

— Hogy is hívják őt — kérdé odavetőleg Burton.

Leesy késett a felelettel.

— Ne féljen, ígérem önnek, hogy az az ember egyiküknek sem fog bajt okozhatni, és eszemágában sincs közlését az ő javára felhasználni, de tudnom kell mindent ami reá vonatkozik, hogy önökön is segíthessek.

— Thorley György a neve — válaszolt a leány félénken.

E név hallatára, mintha villám ért volna, felugrottam a helyemről.

— Ismeri őt? — kérdé Leesy.

— Igen, emlékszem reá, gyógyszerháza volt Blankvilleben.

— Ez ő — mondá Burton halkán — de hát hogy jött ez az ember családjával érintkezésbe?

— Hozzám közeledett, mikor még Blankvilleben laktam nagynénémnél. Nénémet annyira megnyerte, hogy az szüntelen azzal ostromolt, hogy ne szalaszszam el szerencsémét.

— Én azonban legyőzhetlen undorral viseltem a férfi iránt, mert észrevettem, hogy önző, haszonleső és erőszakos ember. Ő azonban hajthatatlan maradt és végre azzal is fenyegetett, hogy meg fog ölni, ha más valakit szeretni merek.

— Tovább, tovább — sürgette Burton.

— Ebben az időben meglátogatta nénémet unokatestvérem és Thorley nem tudott aljasabb dolgot cselekedni mint beleszeretni. Én azután New-Yorkban kaptam állást és itt találkoztam unokatestvéremmel, aki akkor már Thorley felesége volt. Sokat panaszkodott. Később férje otthagya és ő nyomorban maradt. Nemsokára meg is halt, a gyermeket pedig én vettem magamhoz.

— És hová lett Thorley?

— Ő később ismét visszajött és engem kért feleségül, amit undorral visszautasítottam.

(Folyt. köv.)

## Egy szegény ember életéből.

Tolstoj L. után oroszából.

Magam sem tudom már, hogyan és miképen, egyszer csak rajtam ütött egy csapat rendőrrel két magasabb rangú rendőrtiszt, midőn este szegényes lakásomon tanáraink előadása alatt tett jegyzetemet leírtam.

— Csakhogy a munkánál találjuk a jó madarat, — orditá az egyik csinovnik pálincás jókedvében — kötözzétek meg előbb, aztán lássunk a dologhoz.

— De uraim, kérem...

— Egy szót sem, akasztófa virága — rivallt rám a rendőr, kihez fordulni bátor voltam.

Most hátra kötött kezekkel a falhoz állítottak s megkezdődött a kutatás. Jól tudva, hogy nálam tankönyveknél egyebet csakugyan nem igen találnak, nyugodtan vártam be a dolog végét.

A kevés butorzattal hamar elbántak; azután felszedték a padlót kifeszítették az ablaktáblákat, szétszedték a vaskályhát, az ajtót, szóval minden tárgyat, amelybe valamit el lehetett volna rejteni. Ez vagy három óráig tartott így.

— Lássuk most a falat — kezdé a csinovnik.

Leverték a vakolatot az egész szobában és minden egyes téglát végig kopogtattak. Mikor aztán a szó szoros értelmében mindent darabokra törve, semmit sem találtak, nehéz vasakat raktak kezeimre, beültettek egy fedeles kibitkába, melyben két csendőr szegezte szuronyos fegyverét mellemmek.

Éjfél ütött az óra az Izsák-templom tornyán, midőn a czitadella kapujához ért a szekér; csak akkor vettem észre, hogy négy lovas katona kísérete bevonulását.

Hogyan s miképen fogadtak a czitadellában, azt szükségtelen elmondanom, sok ezer embernek kijutott belőle és jut is ki mai napig.

Csak a legérdekesebb mozzanatokat fogom leírni.

A hideg, nedves és sötét földalatti lyukban, ahova benyomtak, csak egyedül foglaltam helyet, a szép számú patkányseregen kívül, mely azonnal hozzám ígérkezett, amint a rongyos szalmazsákra leültem.

Alvásról szó sem lehetett; attól kellett tartanom, hogy a kiéhezett állatok kikezdenek.

Végre megvirradt. Reggel egy darab fekete kenyert és vizet hozott a börtönőr. Délben semmit. Valószínűleg még nem vettek fel ama szerencsétlenek létszámába, kik a földalatti kazamatákban kinlődnak.

Prémes kabátomat a felvételi irodában elvettem; nem volt mivel betakaródnom; fáztam. A börtönőrtől hiába kértem valami pokrőczfélet, e helyett a folyosón fel és alá járó katonának intett, ki rám fogta fegyverét.

— Ha egyet szól, — mondá a börtönőr — lödd agyon.

— Értem uram — felelé a katona.

Hogyan éltem három hétig kenyéren és vizen, egy szál posztókabátban a földalatti börtönben — mai napig sem tudom; ehhez képest utóbbi szenvedéseimet fel sem vettem.

Végre egy szép napon — azért mondom szép napon, mivel három hét után akkor láttam ismét napvilágot — négy fegyveres katona kíséretében,

három udvaron keresztül egy szobába vezettek, melyben zöld posztóval bevont asztal körül katonatisztek ültek. A csár képe a falon, az asztalon vasfeszület; tehát, ha nem csalódom, hadi törvényszék elé kerültem. Most csak arra voltam kíváncsi, miért, micsoda alapon és mivel vádolnak?

— Vedd le a rab kezeiről a lánczot — parancsolá a haditörvényszék elnöke a porkolábnak.

Ezután a következő kérdéseket intézte hozzám:

— Mi a neved? mi vagy? hol születél? hol vannak szüleid? voltál-e már fogva vagy büntetve?

— Kabaroff Iván Petrovics a nevem, 23 éves, nőtlen, orvostanuló, moszkvai születésű, atyám nyugalmazott ezredes Moszkvában, anyám elhalt, testvéreim nincsenek, fogva vagy büntetve nem voltam.

— Kinek irtad ezt a levelet? — folytatá a tábornok, egy fél iv papirosra irt levelet tartva elémbé.

Miután az első pillantásra láttam, hogy azt nem én irtam, mosolyogva azt feleltem: hogy e levélről mitsem tudok.

— Ne hazudjál, — kiáltá az elnök — hiszen a te neved van aláírva.

— Én pedig határozottan kijelentem, hogy a levelet nem én irtam.

— Hadnagy ur, olvassa fel vádlott előtt a levelet — veté közbe a tábornok nagy mérgesen. Téged pedig még egyszer komolyan intlek, vallj be töredelmesen mindent, mert csak ily módon számíthatasz enyhébb büntetésre.

Felolvasták a levelet, melyben állítólag valakit arról értesíték, hogy ideje lenne a készülő félben levő akciózt megkezdeni, hogy a »rabigát« lerázhassuk. Közreműködésemre bármikor bátran számíthatnak a testvérek és bajtársak.

Hiába akartam a bíróság előtt irni, hogy lásák kezem irását, hiába hivatkoztam tanáira, kik a legjobb bizonyítványt állíthatják ki számomra, mindez semmit sem használt, mert rövid tanácskozás után a vádlott Kabaroff Ivánt — már mint engemet — felségárulásra való bujtogatás miatt életfogytiglan, a szibériai ölbányákban töltendő kényszermunkára ítélték.

Felelbezésnek helye nem lévén, némán hallgattam a borzasztó ítéletet, melynek kihirdetése után a tábornok ur kenetteljes hangon tudtomra adta, hogy a haditörvényszék, fiatalságomat figyelembe véve, eltekintett a teljesen megérdemelt kötél általi büntetéstől. Aztán rám adták ismét a vasakat és visszakisértek börtönömbé.

Most már nem jajgatok, nem panaszkodom azokért, amiket túrnóm kellett, elmúlt, ami elmúlt; hanem röviden elmondom szenvedéseim lefolyását.

Még aznapon fegyencruhát adtak rám: hajamat tövig lenyirták, a lábaimon levő békókat a kovács úgy összekalapácsolta, hogy azokat többé levenni nem lehetett.

Tíz nap mulva, éjjel, huszadmagammal az indóházba kísérték.

Moszkváig vasuton utaztunk, onnan hét hétig gyalog Szibériába, Omszk nevű városba.

Itt a különféle büntetésekre ítélt fegyenczek továbbítását egy e czélra különösen kirendelt tábornok szokta elintézni.

Engem a radomi ölbányákba kísérnek, ha véletlenül vérhasba esve, a kórházba nem kerültem volna.

Lánczaim miatt sokat szenvedtem, mert a hideg vassal való érintkezés betegségemet folyton fokozta.

Amint utóbb hallottam, atyám mindent elkövetett hollétem kikutatására, de csak annyit tudhatott meg, mikor indultam el Sz.-Pétervárról.

Mily nagy volt meglepetésem, midőn hosszas betegségemből fellábadva, az igazgató-főorvos értésemre adta, hogy további parancsig irodai teendőket kell végeznem, mivel a fegyencz, ki eddigelé ilyesmire használtatott, meghalt. Nekem úgy rémlett, mintha sorsomon nem a főorvos embersége, hanem más segített volna.

Lánczaimat minden rimánkodás dacára nem vették le lábaimról, éjszakára rendszeren az osztrogbá, vagyis fogházba zártak, mely az Omszkba érkező fegyenczek első állomása. Itt gyakran beszéltem Sz.-Pétervárról, Varsóból vagy Odesszából jött fegyenczekkel, kik irigyelték sorsomat. A legtöbben közülök, mindjárt megérkezésük első napján, megkapták a szokásos 50 korbácsütést, mely mellékbüntetés a bizonyos időre elítelt fegyencznek kijár és elbocsátásuk alkalmával ismétlődik. Valami Perriadan nevű görög eredetű odesszai gazdag kereskedő, kit azért ítélték el tíz évi kényszermunkára, mivel az ottani katonai parancsnok zsarolásait túrni nem akarta, az iszonyu verés után harmadnapra meghalt.

Két évig dolgoztam irodában, midőn egyszer a tobolszki főkormányzó látogatása lőn bejelentve.

Éjjel-nappal suroltak, meszeltek a kórházban, az osztrog is megmenekült sok évi rondaságától, de az én aránylag türhető helyzetem is véget ért, amennyiben most csakugyan a radomi ölbányába kísérték, nehogy a főkormányzó véletlenül megtudja, miszerint egy életfogytiglan elítelt nehéz rab az irodában dolgozik ahelyett, hogy a bányában ölméretet volna vasas talyigákon.

A bánya fulladt levegője megrontotta szememet és nemsokára annyira jutottam, hogy a mellettem dolgozó rabtársaimat már nem is láttam. Néhány hónapig a radomi fegyenczkórházban feküdtem ugyan, de egyik szemem világát örökre elvesztettem. Ebből azt nyertem, hogy a felvigyázó mint munkára képtelen rabot jelentett be, s így a bánya helyett a raktárban kellett dolgoznom, több félkezü és egyéb testi hibákban sinlődő rabokkal. Itt láttam először a híres Sutovski-t, ki állítólag II-ik Sándor csár megöletésénél mindkét szemét elvesztette a robbanó dynamitbomba darabjai által.

Halálra lőn ítélve, de kivégeztetését a czárné ellenezte s így életfogytiglan ide került.

Egész nap nem tett egyebet, mint azt, hogy a felvigyázó parancsára vizet hozott, vagy a nagy kaput betette, Másra nem használhatták.

Elíteltetésem óta már 5 év folyt le, a nélkül, hogy családomról hirt hallottam volna.

Végre megkönyörült rajtam a mindenható Isten. Szegény édes atyám B. herczeg közbenjárásával engedélyt kapott, hogy a czárnál kihallgatást kérjen.

III. Sándor csár elrendelte peremnek újbóli felvételét és pedig *in absentia inculpati* — a vádlott távollétében.

Mindjárt az első napon, midőn az akkori haditörvényszéknél letett iratokat átvizsgálták, kitűnt, hogy a kérdéses levél határa, mely elíteltetésemet vonta maga után, írónnal két név van feljegyezve. Utána jártak a dolognak és kitűnt, hogy a levelet

egyik iskolatársam csupa pajkosságból nevem aláírásával oly czélből intézte ismét egy más tanulóhoz, hogy egyik épen nem kedvelt tanárunk boszantására ösztönözze. A levelet az illető az utcán elvesztette, vagy a postán került a rendőrség kezébe. Miután pedig ott minden emberben veszedelmes forradalmárt láttak s a rendőrminiszter a maga részéről minél számosabb elfogatásokkal akart a czárnak kedveskedni, könnyen elgondolható, hogy a haditörvényszék nem igen kutatta az igazságot, hanem — a mint az én esetem is mutatja — minél gyorsabban szokta volt ez efféle felségárválási pereket befejezni. Kegyelmet nem nyerhettem, mert bűnös nem voltam, tehát minden további indoklás nélkül rövid szavakkal tudtomra adatott, hogy szabadon mehetek, a merre tetszik, és öt évi kinlódás után, testileg összehörve, haza jöttem.

Szt.-Pétervárott értésemre esett, hogy nem szívesen vennék az országban való maradásomat. Jó, hát kivándoroltam és most mint hontalan száműzött, leirtam szomorú történetemet. Hadd okuljon belőle, a kinek okulnia kellene!

### Az én nyaralásom.

— A »Kitartás« eredeti tárczája. —

Irta: **Máv Zakariás fia.** (Vége.)

Azután kimentem az udvarra. Hát uramfia, nem megszapordtak a portán a nyári lakók? De meg azok.

A kisebbik lakásnak bérlője, jobban mondva, az ő kiválóan tisztelt családja, minden szabad helyet lefoglalt. Egy nagy asztal körül tanyázott az egész falamia, mely állott: egy a jó illem határain túl elhízott asszonyaságból — enyhítő körülmény: piszok — és nyolcz kedves csemetéből, kik éktelen lármával és visongással követelték reggelijüket — viszont enyhítő körülmény: egy és tíz éves közötti életkor és még nagyobb piszok. Soha olyan kedves gyermekeket mint ezek: még csak négyüknek volt már korán reggel véresre karmolva az édes ábrázata. Közben bögtek olyanokat, hogy a Barnum fiók-oroszlánjai szegyenletükben az elefántokba bujtak volna — ha a közelben lettek volna.

Erre az operaházi produkcióra a család feje is előkerült. Persze, aféle nyaralói öltözetben, ami azt jelenti, hogy lábtyúinek egyikét hadi jelvény gyanánt botra tűzve egyik fia hordozta körül az udvarban, a másikat meg a kacsák huzgálták az udvar közepén levő pocsolya felé. (Bizonyosan azért, hogy a rászáradt többheti sarat róla ott lemoshassák.)

Ugy vettem észre, hogy ezen az egy páron kívül más cipővel az én t. nyaralótársam nem rendelkezik.

Mikor megpillantott, nagyuri mozdulatokkal és nyájas mosolylyal sietett felém:

— Én Somlai Bendeguz vagyok és nagyon örülök a szerencsének, hogy a kellemes véletlen ilyen jó szomszédsággal szerencsételtet.

Savanyu képet vágtam ettől a Somlaitól, de még savanyubbat akkor, amikor láttam, hogy a fiatalabb termés is felém közeledik. Mihamarabb szabadulni igyekezvén, a kert felé tartottam. Zárva volt. A gazda meg, aki az udvarról nézte erőlködésemet, utánam kiáltotta, hogy oda nem szabad bemenni.

— De hiszen azt is mutogatta nekünk!

— Persze, hogy mutogattam. Hát mért ne mutogattam volna? Mutogattam hát! Nézhet is az úr bele, a meddig akar. De azt egy szóval nem mondtam, hogy be is mehet. Az kellene még csak, hogy az a sok gyerek ott futkározzon és összehaposszon mindent! Oda ugyan be nem teszi a lábát senki fia. Elég, ha az udvaron lábatlankodnak oszt itt eltűröm. Akinek kedve van sétálni, elég széles az utca. Ahun a! Iszkiri, aki sok apátok van!

A Somlai-nemzetség erre a biztató szóra csak úgy ömlött kifelé az utcára.

— Ne is lássalak az udvaron benneteket — kiáltott utánuk a gazda — mert akit megfogok, azt a kerítésre akasztom!

Kezdettszen ez a dolog. Kezdetnek elég szép és biztató.

Node...

Száz szónak is egy a vége.

Ezen a kezdeten kívül a nyaralásom továbbá úgy kezdődött, hogy mindjárt első nap lekéstem a vonatról. És persze elmaradtam a hivatalból is, mert délután már nem volt érdemes többé bemenni. Aminek ép akkor kellett megessnie, amikor reám legnagyobb szükség volt odabent.

Rákövetkező napon a főnököm — és ezt mindenki a szavamra elhiheti — nem fogadott barátságosan. Szíves szavainak vége az volt, hogy ha még egyszer... hát — no igen: hát. Akkor én lásam a legeslegkomolyabb következményeket.

Becsületszóval ígertem javulást, hogy többé nem esik meg velem ez a dolog.

És az utána való nap?

Hát bizony az utána való nap állomásunkon egy sereg kocsinak tetszett kisiklani, az egész pályát járhatlanná tenni, állomási embereknek fejüket veszteni, a sok intézkedéstől a forgalmat fél napig szüneteltetni és — nekem megint a hivatalból elmaradni.

Azt hiszik, ugy-e, hogy ez tréfa volt? Az ám, tréfa. Majd megmondom, hogy milyen.

Évek óta vártam, vártam — a soronkívüli előléptetésre. Én persze hogy kiválóan és első helyen érdemesnek tartottam erre magamat. A főnökeim — úgy látszik — nem nagyon voltak velem egy véleményen. Amit abból láttam, hogy bizony én soron kívül nem léptem elő, de soha. Most — most pedig már soron voltam. Holt bizonyos az előléptetés.

És akkor én kimegyek nyaralni; egyszer becsületszó nélkül, még egyszer becsületszóval együtt, lemaradok a vonatról, elmaradok a hivataltól, és — kimaradok az előléptetésből!

Ez a sok maradás pedig azt a meggyőződést érlelte meg bennem, hogy nem jó lesz nekem Kakasfalun maradni tovább. Meggyőződésemet osztotta kedves nőm, akinek Somlainé önagysága mindjárt első nap szemére lobbantotta, hogy micsoda pesti nagysága az, aki a tehén-korzón selyemszoknya meg strucztollas kalap nélkül jelenik meg! Osztották gyerekeim, akiket reggel borjuk és sertések zavartak be az udvarról, délben a Bodri kutya, este a gazda, reggeltől estig meg a megszámlálhatatlan Somlai-had. Osztotta a szakácsné, akinek szíve és lelke a bakája után sirt vissza. Osztotta Somlai-familia, akiknek nem tetszett ez a rongyos pesti diurnista-bagázs. (T. i. úgy neveztek el bennünket már az első naptól kezdve Somlaiék, akiknek csa-

ládajuk — hordár vala a kerepesi-uton.) Legeslegjobban osztotta végül a házi gazdám, akinek zsebében lévén az egész nyárra való házbér, maga is azon igyekezett, hogy mi módon turhatna ki a portájáról.

De nem oda Buda! Azt a lakást ezen a nyáron ugyan ki nem adod többé, te kapzsi paraszt! Azt tettem, hogy az asszonyt a gyerekekkel együtt elküldtem az anyóshoz, magam beköltöztem Pestre, és felesaptam butorozoft szoba urnak, a butorainkat pedig elzártam Kis Fejős András uramnak a házában, amiért a lakásbért amugyis kifizettem már.

Azután nyaraltunk. Egyik itt, másik ott, mind-egyik a maga módja szerint . . .

Kis Fejős András uram pedig ezalatt feltörte a lezárt lakás ajtaját s az én butoraim közé felvett — dupla pénzen — két másik nyaraló familiát. Amit én persze csak őszszel tudtam meg és ami miatt az egész Fejős-had, mikor szólni mertem miatta, reám támadt és kidobott a házból.

Tessék nyaralni menni!

## SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

*Letser János, Versecz*, 7 korona 9 fillért; *Ehrlich József, Déva*, 26 korona 28 fillért; *Gyalay Gábor, Tószeg*, 44 korona 9 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — *Mlinárics János, Orsova*, november, deczember, január, február, márczius és április hónapokra; *Házler Péter, Selyp*, január, február és márczius hónapokra; *Geczik János, Neviczkevár*, február és márczius hónapokra, főlöszleg 20 fillér; *Mohári Imre, Ujpest*, márczius hórá; *Liberiányi Samu, Felső Pálfalva*, márczius hórá; *Darvas György, Selyp*, márczius hórá; *Sechorsch József, Selyp*, márczius hórá; *id. Gönczy Károly, Szatmár*, február, márczius és április hónapokra; *Kael Lajos, Ujpest*, márczius és április hónapokra; *Udvardi János, Réti-Csoór*, április hórá; *Pázmándi István, Budapest*, április hórá; *Puha László, Győr*, április hórá; *Tóth Sándor, Nagy-Szalonta*, április hórá; *Turcsogi Pál, Nagy-Major*, április és május hónapokra; *Kovács István, Szatmár*, április és május hónapokra; *Beczkoj Miklós, Budapest*, április és május hónapokra; *Török Mihály, Petrosény*, április és május hónapokra; *Greiner Márk, Kassa*, április, május és június hónapokra; *Fröhlich Károly, Helpa*, április, május és június hónapokra; *Farkas Mihály, Szeged*, április, május és június hónapokra könyveltük.

Felelősszerkesztő: **Temesváry Alajos.**

**A leánykiházasító-egyesület közgyűlése.** Az Első Leánykiházasító Egyesület mint szövetség márczius 25-én tartotta rendes közgyűlését. Amint a fontosabb mérgetételekből és a jelentésből kitűnik, az 1901-ik kezelési év eredményesnek mutatkozik. Új beiratkozás volt 13.359 jutalékrész. Nászjutalék fejében kifizettetett: 630,265,21 korona. A mérleg 7.874,335,14 korona vagyonállományt állapít meg. A jelentést és mérleget a közgyűlés tudomásul vette és Krisztinkovics Béla és Braun Fülöp dr. ügyvéd urak indítványára az összigazgatóságnak köszönetet és elismerést szavaztak. A felügyelő-bizottságba egy év tartamára újból megválasztottak a volt felügyelő-bizottsági tagok. Miután az elnök még e hónap 20-án dr. Stamberger Ferenc kir. körjegyző jelenlétében 8 díjmentes nyereséymékötvény a »D« osztályból való történt kisorsolásának eredményét kihirdette, berekesztetett a közgyűlés.

Buschmann F. könyvnyomdája Budapest (Haris-Bazár).

*Tagtársaink figyelmébe ajánljuk*

## CZOCZKIS BERNÁT

műhimző-intézetét

BUDAPEST, V. ERZSÉBET-TÉR 15. sz. alatt

ahol mindenféle himzési munkák gyorsan, szépen és jutányos árban készíttetnek.

## Háztartási iskola.

Budapest, VII. Rottenbiller-utca 15. sz.

A főváros egyik legkiválóbb intézete, ahol a délelőtti órákban polgárleányok és előkelő uri hölgyek tanulnak sütni, főzni varrni igen csekély díjazás ellenében.

Az iskola br. *Dániel Ernőné*, az ország egyik legkiválóbb mágnásasszonyának gondozása alatt áll, ki személyesen is őrködik az oktatás helyes irányára felett.

Igazgató: *Szécskay István*, vezető: *Balázs Sándorné*, kézimunka-tanító: *Konez Ida.*

Egyesületünk fogorvosa

## Dr. Rajman Kálmán

(Budapest József-körút 45. szám alatt)

egyesületünk tagjait 50% engedmény mellett gyógykezel.

## POLGÁR SÁNDOR



orvosi mű- és kötszerésznél



Budapest, VII., Erzsébet-körút 50

legjutányosabban beszerezhetők legjobb találmányu sérvkötők, összes betegápolási eszközök és köt-szerek, Haskötők, egyenestartók, orthopaediai fűzők és járógépek, valamint műláb és műkéz saját műhelyében a legpontosabban készül.

*Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.*

☛ Fenti címre ügyelni tessek. ☚

Egyesületünk tagjai ezen hirdetés előmutatása esetén 10% engedményben részesülnek.

## Váltóór

cserélni óhajt Gyála állomásról. Ajánlatokat »Csamangó Ferencz váltóór Gyála, pályaudvar« címén kér.

## KILOMÉTER-PÉNZEK

könnyű kiszámításához **vonatkisérők** számára igen hasznos **táblázatos kimutatást** állított össze

**MARUSÁK JÁNOS**

Miskolcz állomási kezelő-altiszt.

Ezt a felette hasznos segédeszközt igen szívesen ajánljuk minden máv. vonatkisérő figyelmébe. Megrendelhető a szerzőnél, Miskolcz személy-pályaudvaron **60 fillér** árban.

## Cserélni

óhajt mozdonyfűtő Nagy-Becskekről bármely más vidékre, de különösen a dunántuli vonalakra.

Czim: a kiadóhivatalban tudható meg.